

LUDWIG i FRANK

Ludwig i Frank

DAVID NEL·LO

IL·LUSTRACIONS DE GUSTAVO ROLDÁN

48è Premi Josep M. Folch i Torres
de novel·la per a nois i noies

 laGalera

Primera edició: març del 2011

Un jurat format per Mercè Anguera, Gemma Barrufet, Xavier Carrasco, Pep Molist i Carles Sala, va atorgar el 48è Premi Josep M. Folch i Torres de novel·la per a nois i noies a aquesta obra, durant la Nit de Santa Llúcia, el 17 de desembre de 2010.

Disseny de la coberta: Damià Mathews

Disseny de l'interior i maquetació: Adriana M. Vila-Abadal

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© David Nello, 2011, del text

© Gustavo Roldán, 2011, de les il·lustracions

© La Galera, SAU Editorial, 2011, per l'edició en llengua catalana

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95 - 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Reinbook

Ctra. de la Santa Creu de Calafell, 72

08830 Sant Boi de Llobregat

Dipòsit legal: B-4373-2011

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-3751-4

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

ÍNDIX

El naixement del Ludwig Grossfuss	7
Els peus creixen i creixen	13
La festa d'aniversari	19
Les investigacions del detectiu Engels	29
La funció del Friki	37
Una operació molt arriscada	47
Tot torna a la normalitat	57
La primera infantesa del Frank Underwood	69
Un client singular	81
Un tracte és un tracte	91
Les lliçons a cal Iosef Agaryansky	105
La ràdio d'ona curta i el concurs de ràdio	117
El Frank Underwood i el Ludwig Grossfuss van a Brighton	127
La costa anglesa no és la Costa Brava	139
Les veritats ocultes sobre el premi de <i>L'enigma de les vuit</i>	151
Lady Bignose es preocupa i el Frank Underwood s'avorreix	163
Les petjades misterioses	171
David Nel·lo i Gustavo Roldán	180

El naixement del Ludwig Grossfuss

Aquesta és la història del Ludwig **Grossfuss** i el Frank **Underwood**, dos nens que ni tan sols no es coneixien, però que després...

Bé, un moment, no s'hi val a córrer i a explicar-ho tot de qualsevol manera. És millor començar pel començament i anar descabdellant la història, com qui descabdella una troca de llana, amb paciència.

Parlem primer del Ludwig **Grossfuss**. El Ludwig era fill del baró de **Grossfuss**, un senyor noble de la regió alemanya de Westfàlia que vivia en un palau grandíós, amb jardins, envoltat de boscos i d'estanys. El pare del Ludwig, el baró de **Grossfuss**, no treballava perquè a un baró no li cal treballar. Es passava el dia ocupant-se de les seves terres, i molt sovint anava a caçar. Tenia la reputació de ser un dels més bons caçadors de tot Westfàlia, i si eres un animal més valia amagar-te quan

ell se t'acostava pel bosc, dalt del cavall, amb la seva escopeta de luxe i la seva punteria infal·lible. La mare del Ludwig, la baronessa, tampoc no treballava. En canvi, li agradava molt de tocar el piano; cantava cançons antigues que parlaven de llegendes i molt sovint organitzava grans festes a palau i convidava totes les seves amigues nobles i els seus marits.

El baró i la baronessa de **Grossfuss** vivien feliços, no s'havien de preocupar de res: els criats els vestien, les minyones netejaven el palau, les cuineres els feien el dinar i el majordom era l'encarregat d'obrir la porta i anunciar les visites. Ells, en canvi, podien perdre el temps, i si els venia de gust es passaven tota la tarda asseguts a la terrassa del palau badoquejant o mirant com els núvols travessaven el cel.

Però al començament d'aquesta història el baró i la baronessa de **Grossfuss** tenien una pena, una pena que els mossegava el cor i els feia sospirar mentre contemplaven els núvols i la posta de sol de la terrassa estant.

—Ai, baronessa, que feliç seria si tingués un fill i me'l pogués endur a caçar a la muntanya! —deia el baró.

—Estimat baró, si jo tingués una criatura, li ensenyaria a tocar el piano i plegats cantaríem duets...

Però passaven els dies, passaven les setmanes, els mesos, els anys, i els barons de **Grossfuss** no tenien fills. En ocasió d'un aniversari de la baronessa, el baró li va oferir un gat petit, amb un pelatge tan suau que semblava de seda, i ella va estar contenta.

—És tan bonic el meu gatet, però la pena és que no parla! —va dir la baronessa en rebre el regal.

Per l'aniversari del baró, la baronessa li va regalar un gos perdiguer per tal que l'acompanyés a les seves caceres.

El baró va somriure, va acariciar les orelles llargues del gos i va dir:

—Gràcies, estimada baronessa, estic segur que amb aquest animal tan intel·ligent caçaré més perdius i conills que ningú en tot Westfàlia, però la llàstima és que quan anem de cacera el gos no em podrà donar conversa!

I mentre no tenien fills els barons de **Grossfuss** s'anaven regalant més animals, l'un a l'altre. El baró va oferir un lloro de plomes brillants a la baronessa i ella va oferir al baró una tortuga molt grossa que van instal·lar en un dels estanys del jardí. Després van venir un hámster, un periquito, uns peixos de colors, fins i tot un mico filós que es va morir al cap de poc perquè el clima tan fred del palau de **Grossfuss** no li va provar gens.

Els barons vivien bé, envoltats d'animals i de tots els confortos del palau, però sempre hi havia aquell punt de tristesa, com una ametlla amargant, que no els deixava ser feliços del tot i que els desvetllava a mitjanit.

Fins que un dia...

—Estimat baró, estic esperant un fill! —va anunciar un bon matí la baronessa.

—Ai, adorada baronessa, aquesta és la millor notícia del món! —va dir el baró mentre ballava d'alegria per la sala del palau.

Al cap d'uns mesos la criatura va néixer i tot va anar com una seda.

Els barons contemplaven aquell ésser menut que jeia dins del bressol i estaven tan contents que no podien apartar la vista del seu fillet.

—I quin nom li posarem, baró?

—Per a una criatura tan formosa el nom ha de fer patxoca... A veure, a veure... Regenfrid. Què te'n sembla?

—Sí, està bé, però no sé si el nostre petit té cara de dir-se Regenfrid... A mi m'agradaria més un nom musical.

El baró va assentir amb el cap i va rumiar una estona. Per damunt de tot, ell volia fer feliç la seva dona.

—Ja ho tinc! Tubau, que sona com una tuba!

—No és lleig, però no em convenç... Espera't, espera't i... Ludwig, com...

—Com qui?

—Com Beethoven, Ludwig van Beethoven, el músic més gran de tots els temps!

—Molt bé, doncs, el nostre fillet es dirà Ludwig **Grossfuss**. Fenomenal, i amb una mica de sort no es quedarà sord, com el pobre Beethoven.

Ara que els barons ja sabien com es deia el seu fillet, encara el trobaven més bonic que abans, i es passaven estona i estona dient «Ludwig, Ludwig, Ludwig».

La veritat és que el petit Ludwig era un nen preciós, amb uns cabells negres i abundants, i una pell tan fina i rosa que semblava una fruita perfecta. Tenia uns ulls grossos i foscos i una boqueta que somreia mentre balbotejava al bressol.

Durant el seu primer any de vida, el Ludwig **Grossfuss** va créixer i es va fer encara més maco. En el seu primer aniversari ja havia perdut aquell aspecte una mica de capgròs que tenen els nounats i les seves formes es van afinar.

Però un dia que la mainadera l'estava banyant, la baronessa es va quedar observant el seu fill, que era dins de la banyera, i va dir:

—Quins peus més grossos que té el meu Ludwig!

—Això és senyal que serà molt alt, senyora baronessa.

El comentari de la mainadera va tranquil·litzar la baronessa, i aquesta va quedar molt satisfeta de pensar que el seu fill seria alt i ben plantat. Al capdavant, ni ella ni el baró de **Grossfuss** no eren especialment alts.